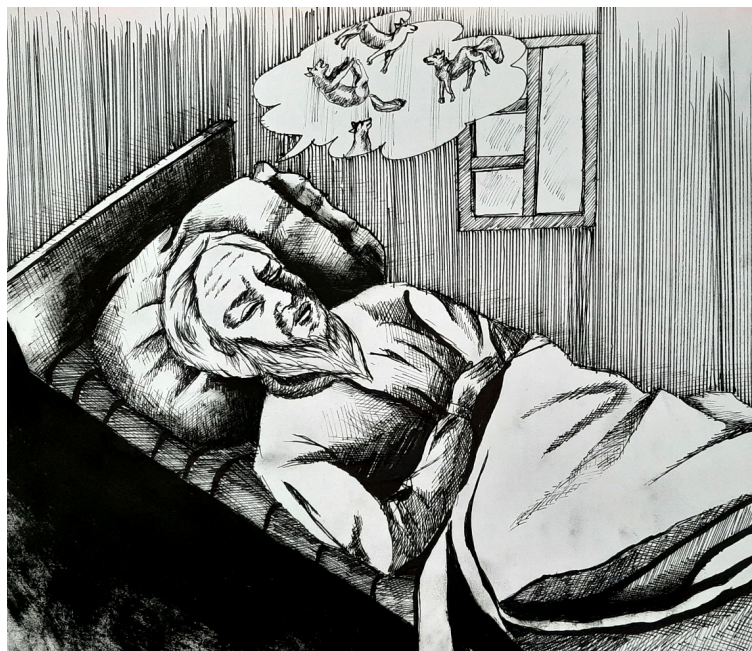

خاوهای عجیب پادشاه

نقلِ آزرگی

دَ نامِ خُدايِ که جانِ مِیدیه

قلمِ ره دَ نِوِشته کدو توانِ مِیدیه

خاوهايِ عَجِيبِ پادشاه

نقلِ آزرگي

خاو های عجیبِ پادشاه

بُود نَبُود دَ زمانای قَدِیم یِگ پادشاه بُود که دَ بِلَه یِگ مَمَلکَتِ
کُتَه حُکمرانی مُوکَد. دَ آمزُو زمان پادشاه یِگ شاو خاو دِید که

از آسمو روباه مُوباره.
امُو خاو، پادشاه ره کَلو
پَریشان کُدد، اُو
هرچِیقَس که دَ بارِه خاو

خُو فِکَر کَد، نَتَنِست که خاو خُو ره تَعبِیر کُنه. وختی عَقَلِ
خود شی کار نَکَد، اُو وِزیرای خُو ره کُوی کَد و خاو خُو ره
دَزوا نَقَل کَد که بَلَدِه شی تَعبِیر کُنه، مَگَم وِزیرا خاو پادشاه ره
شَنِیدِه خِیرو مَند و هِیچ تَعبِیر بَلَدِه شی پَیدا نَتَنِست. آخِر کار

یکی امزو وزیرا رُوی خُو ره سُون پادشاه کده گُفت: ” پادشاه

صاحب، تعبیرِ خاو تُو بلده ازمو مُشکل آسته، ولے مویگ

مردِ پیر ره مینخشی

که کار شی تعبیر

خاو آسته. اگه امو

مردِ پیر ره کوی

کنی، او میتنه خاو

تُو ره تعبیر کنه. ” پادشاه مشوره وزیرای خُو ره قبول کد و نفر

ریی کد که امو مردِ پیر ره دَپیش شی بیره تا او خاوشی ره

تعبیر کنه. وختیکه مردِ پیر دَپیش پادشاه آمد، پادشاه خاو

خُو ره دَزو نقل کد و مردِ پیر از شنیدون خاو پادشاه گنگس و

گیج شد. اوخته او از پادشاه خواهش کرد که سه روز بلده شی
وخت بدیه و پادشاه خواهش از او ره قبول کرده بلده شی وخت دد
و یگ جایزه کته ام وعده کرد.

مرد پیر د دورون سه روز د باره خاو پادشاه کلو فکر کرد، و له
سر شی هیچ درک نشد. اوخته او نومید و غمگی سون قصر
پادشاه ریی شد و د حین رفتو وعده پادشاه د یاد شی آمد و
او بخاطر حرص پیسه تعبیرهای کلو د دل خو جور کرد، مگم
هیچ کدم شی د دل شی نشست.

دَ حَالِيكَه سُونِ قَصْرِ مَورِفَتِ چِيمِ شِي دَ يِگِ مَارِ اُفْتَدِ كِه دَ دِلِ
 اَفْتَوِ كُلچِه زُدَد؛ اُو قَصْدِ كَدِ كِه رَاهِ خُو رِه چَپِ كُنَه، مَگَمِ مَارِ
 سَرِ خُو رِه رُستِ كَدِه كُفَت: ”اُو مَرْدِگِ پِيرِ، بَچِي اِبِقَسِ نَومِيدِ

و غَمگِي اَسْتِي؟“

مَرْدِ پِيرِ آهِ سَرِدِ

كَشِيدِه كُفَت:

”پادشاهِ خاوِ دِيدِه

كِه از آسَمو رِوباهِ مَوبارِه. اُو مَرِه دَ پِيشِ خُو طَلَبِ كَدُدِ كِه
 خاوِ شِي رِه تَعْبِيرِ كُنَم، مَگَمِ ما تَعْبِيرِ نَتَنِسْتَمِ و از شِي خاهِشِ
 كُدَمِ كِه بَلَدِه مِه سِه رِوزِ وختِ بَدِيه. آلي سِه رِوزِ پوره شُدِه و
 ما هَنوزِ امِ تَعْبِيرِ خاوِ رِه پِيدا نَتَنِسْتِمِ. خَيْرِو مَنديمِ كِه چيزِ كارِ

کنم. ” مار خنڊيده گُفت: ” پادشاه بلده تعبيرِ خاو خُو يگو
چيز وعده كده يا نه؟ ” مردِ پير گُفت: ” آره، وعده كده. ”
مار بسم خنده كد و گُفت: ” تعبيرِ خاوِ پادشاه گلو آسو آسته؛
اگه نيمِ چيزي ره كه پادشاه وعده كده دزمه بدی، ما تعبيرِ
خاو ره بلده تُو موگم. ” مردِ پير گُفت: ” نيم شي خيلي كم
آسته، اگه تعبيرِ خاو ره دزمه بگي، پگِ چيزي ره كه پادشاه
وعده كده دز تُو ميديم. ” مار گُفت: ” دَ پادشاه بگي كه دَ
سرزمين تُو نفرای چاپلوس و روباه صفت گلو موشه و مردم ره
بازی ميديه. ”

مردِ پیر از پیدا کردنِ تعبیرِ خاو کلو خوش شد و دَ عجله

سُون قصرِ پادشاه رفت تا تعبیرِ خاو پادشاه ره بلده شی بُگیه.

وختی مردِ پیر دَ

قصر رسید و تعبیر

خاو ره دَ پادشاه

گفت، پادشاه کلو

خوش شد و دَ مردِ پیر یگ خورجین طلا و جواهرات جایزه دَد.

مردِ پیر دَ حالیکه خورجین دَ پشت شی بُود و سُون خانه خُو

مورفت دَ یاد شی آمد که نیم جایزه ره دَ مار وعده کده. اوخته

اُو خورجین ره تاه ایشته که طلا و جواهرات ره دُو تقسیم کنه،

مگم طلا و جواهرات دَ دل شی شیرینی کد و اُو خورجین ره

دوباره پشت کده قد خود خُو گُفت: ”طِلا و جواهرات چی دَ
دردِ مار مُوخوره و دِیگه قد ازو رُوی دَ رُوی ام نَموشُم.“ چند
وخت بعد پادشاه بسم خاو دید؛ او خاو دید که از آسمو گرگ
مُوباره و بلده تعبیرِ خاو وزیرای خُو ره کوی کد، مگم
وزیرا خاو پادشاه ره تعبیر نَتنتست. اوخته پادشاه نفر ریی کده
بسم مردِ پیر ره طلب کد تا خاو شی ره تعبیر کنه و مردِ پیر دَ
پیش پادشاه آمده مثلِ دفعه پیش از پادشاه خاهش کد که سه
روز بلده شی وخت بدیه. پادشاه خاهش ازو ره قبول کد و
بلده شی سه روز وخت دَد.

اوخته مردِ پیر دَ دلِ خُو گُفت: ”بسم دَ بیخِ مار مورم و از شی
کومک طلب مُونم، شاید او دَزمه کومک کنه.“ دَ امزو امید

او سُونِ خانِه مار رَیِی شُد و غَیْتیکِه دَ پِیشِ خانِه مار رَسید،
 دید که مار دَ پِیشِ خانِه خُو کُلچِه زَدِه. امیکِه چِمِ مار دَ مردِ
 پیرِ اُفتَد، مار خنِدیده گُفت: ”او مردِگِ پیرِ کُجا بُدی؟ تُو ره
 چیزِ شُدِه که بسمِ پَریشان و غَمگی اَسْتی؟“ مردِ پیرِ قَدِ خود
 خُو گُفت: ”عَجَبِ مارِ سادِه اَسْتِه.“ اوختِه او گُلونِ خُو ره
 صافِ کده گُفت: ”بسمِ پادشاهِ یگِ خاوِ عَجیبِ دیدِه.
 ایمدفِعِه او خاوِ دیدِه که از آسمو گُرگِ موباره.“ مار بِلدِه
 چندِ لحظه فِکرِ کد و گُفت: ”ما تعبیرِ خاوِ پادشاهِ ره دَ
 شرطی دَز تُو مَوگیمِ که تُو ایمدفِعِه حتماً نِیمِ جایزهِ پادشاهِ ره
 دَزمه بَدی.“ مردِ پیرِ گُفت: ”قبُولِ دَرُم؛ ایمدفِعِه پگِ جایزهِ
 پادشاهِ ره دَز تُو مِیدیمِ.“ اوختِه مار دَ نزدیکِ مردِ پیرِ رفت و

دَ ز شی گُفت: ” بُو رُو دَ پادشاه بُگی که دَ سرزمین تُو نفرای

گُرگ صِفت کَلو موشه، اگه تُو دَ فِکِرِ مَرْدُم خُو نَبشی، امو

نفرای گُرگ صِفت مَرْدُم ره تیت-پَرک مُوکنه. ”

مردِ پیرِ کَلو خوش شُد و از پیشِ مار حَرکت کده سُونِ قِصرِ

پادشاه رفت. وختیکه اُو دَ قِصر رسید، رقمِ دفعه پیشنه تعبیرِ

خاو ره دَ پادشاه گُفت و پادشاه اَمر کد که بلدهِ مردِ پیرِ جایزه

کَلو دده شنه. مردِ پیرِ جایزه ره گِرِفت و خوش خوشو سُونِ

خانه خُو رفت.

وختیکه او د خانه خو رسید، قد خود خو گُفت: "اگه پگِ

امزی جایزه ره د

مار بدیم، د خود

مه هیچ چیز

نمونه. بهتر آسته

که مار ره بکشم و پگِ جایزه ره بلده خود خو نگاه کنم؛

پادشاه ام شاید دیگه ازی خواها ننگره. " اوخته مردِ پیر سون

خانه مار رفت و مار د پیشِ خانه خو چیم د راه ازو بود. مردِ

پیر امیکه د پیشِ مار رسید،

شمشیر خوره از پوش شی بر کده د بله مار توپ کد و مار

دوتا کده د خانه خو

درآمد، مگم دم مار

مُنٹی شد. مرد پیر

وختی دم مار ره

دید، او خیال کد که مار ره کشته و حرکت کده خانه خو

رفت. بعد از وختای کلو یگ روز چند نفر د خانه مرد پیر

آمده دزو گفت: ”پادشاه توره طلب کده.“ مرد پیر قد امزو

نفر اقی شده د قصر پادشاه رفت و پادشاه د مرد پیر گفت:

”ما بسم یگ خاو خیلی عجیب دیدیم. ایمدفعه خاو دیدیم که

از آسمو گوسپو موباره.“ مرد پیر بسم از پادشاه سه روز

وخت گِرفت و دَ خانِه خُو آمد تا دَ بارِه خاوِ پادشاهِ فِکر کده
 تعبیر شی ره پیدا کُنه. او کلو فِکر کد، ولے تعبیرِ خاوِ پادشاه
 ره پیدا نَتَنست. او مار ره دَ خیال خُو کُشتد و دیگه کس ام
 نبُود که بلده ازو خاوِ پادشاه ره تعبیر کُنه. سه روز که پوره
 شد، او نومید و غمگی سُون قصرِ پادشاهِ رَبی شد و دَ
 حالیکه از پیشِ خانِه مار تیر موشد، دید که مار دَ پیشِ خانِه
 خُو کُلچه زده. اوخته او ام کلو خوش شد و ام شرم شد، ولے
 مار بسم خندیده دَ پیشِ مردِ پیر آمد و گُفت: ”چیز گپ شده
 که بسم پریشان و غمگی آستی؟“ مردِ پیر که از شرم گپ زده
 نَمیتَنست، نَرَمک گُفت: ”ما دَ پیش تو شرمنده آستم؛ ما دَ
 حق تو ظلم کدیم و از کاری که کدیم پیشیمو آستم. ما

نَمُوفامُم که چی رقم از تُو بَخشِش طلب کُنم و چیز کار کُنم
که تُو مَره بَبخشی. ” لیکن مار گُفت: ” امیکه غلطی خُو ره
پِی بُردے، خود شی یگ عمل نیک آسته و ما تُو ره بَخشیدُم،
چُون مثل معروف آسته که «بزرگی دَ بَخشِش آسته، نَه دَ
انتقام گِرِفَتو.» آلی بُوگی که از چی خاطر پریشان و غَمگی
آستی؟ ” مردِ پیر گُفت: ” پادشاه بسم خاو دیده. اُو خاو دیده
که از آسمو گوسپو مُوباره. ” مار گُفت: ” بورُو دَ پادشاه
بُوگی که مردُم سرزمین تُو با انصاف شُدِه، اونا آرام و بے آزار
زندگی مونه و هرکس دَ حق خُو قِنَاعَت مَوکنه. ”

مردِ پیر که از پیدا کردنِ تعبیرِ خاو کلو خوش بود و از خوشی

د کالای خُو جای نُمُوشُد، باد وری خود ره د قصرِ پادشاه

رَسند و تعبیرِ خاو ره د پادشاه گُفت. پادشاه از شنیدنِ تعبیرِ

خاو خُو کلو خوش شد و د خزانِه-دار خُو گُفت که بلده مردِ پیر

از دفعه‌های پیشنه کده جایزه کلو بدیه. مردِ پیر کلو خوش

شُد و جایزه ره گرفته سُون خانه مار ریی شد. وختیکه د پیش

خانه مار رسید، د

آوازِ بلند گُفت: ”او

مار از خانه خُو بُر

شو! اینه، ایمدفعه

پگ جایزه ره بلده ازتو اوردیم. ” مار از خانه خُو بُر شده سُون

خورجینِ طِلا و جواهراتِ توخ کد و سر خُو ره رُست کده دَ مردِ
 پیرِ گُفت: "ما طِلا و جواهراتِ ره کارِ نَدَرُم، پگِ شی ازتو
 بَشه. "مردِ پیرِ حَیرو مَنده گُفت: "بَچی دفعه‌های پیشنه نیمِ
 جایزه ره از مه طلبِ مَوکدی؟" مار گُفت: "ما میخاستم که
 تعبیرِ خاو بَلده مه معلومِ شُنه. دَ حقیقتِ خودتو تعبیرِ خاو
 بُودی، چُون دفعه اولِ تو رقمِ روباه وری مَره بازی دَدی و دَ
 قَوْل و قرارِ خُو نَمندی؛ دفعه دومِ تو رقمِ گرگِ وحشی شُدی و
 مَره زخمی کدی؛ دفعه سومِ تو رقمِ گوسپو وری آرامِ دَ حقِ خُو
 قِناعت کدی و از دِلِ پاکِ دَ بیخِ مه آمده پگِ جایزه پادشاه ره
 دَزمه اُوردی.

مردِ پیر که حقیقت ره فامید از کَرده خُو کَلو پیشیمو شد و از
مار کَلو عُدَر خواهی کد و بعد از عُدَر خواهی خُدا حافی
کده سُون خانِه خُو رفت.

دَ ضَرَبَ الْمَثَلِ هَاي سَلِيمَانَ پادشاه مُوگه: «آدمِ غَرِيبِ كِه
دُرُستكار بَشَه از آدمِ پُولدار كِه بِيَرَاهِ بَشَه بَهتر استه.»

مَثَلِ مَعْرُوفِ مُگه: «سُخِ سِير نَشُد، دُز بَاي.»

پایان

مُشخصاتِ کتاب

نام کتاب:	خاو های عجیب پادشاه
نوشته کننده:	حاجی اصغر
رسام:	سید حبیب بهزاد
چاپ کننده:	موسسه سواد آموزی و فرهنگی آزرگی
تعداد چاپ:	۱۰۰۰
تاریخ چاپ:	۱۴۰۰/۲۰۲۱
نوبت چاپ:	بار اول & پی دی ایف / PDF

Book information

Book Title:	The wonderful dreams of the king
Author:	Hajji Asghar
Artist:	Sayed Habib Behzad
Publisher:	Hazaragi Literacy & Culture Organization
Printed:	1000
Date:	1400(AH)/2021(CE)
Edition:	first (& pdf online)

